Ч. 258 — Пятниця 14 (26) падолиста 1897. — Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Експозе п. міністра справ заграничних ґр. Ґолуховского.

(Дальше).

Конфлікт з Туреччиною.

На сїм місци хотів би я згадати про конфлікт, який ми мали в послідних днях з Туреччиною, а котрий на щасте залагоджено, бо Порта признала нам вповні жадану сатисфакцию. Важке нарушене наших прав конзулярних, зганьблене нашої фляґи і систематичне іґнороване дуже справедливих рекламаций, яке від довгих часів переслідує Всхідне товариство стояче під нашою опікою, змусили нас виступити з безвзглядною енерґією, щоби осягнути примірну сатисфакцию. Треба було зробити раз конець так улюбленій в Туреччині тактиці проволіканя і сій послідній дати науку, що наша терпеливість має свої границі, поза котрими не вільно провиняти ся. Честь, повага і інтереси Монархії входили в ту гру і мя не могли довше чекати, коли без нараженя нашої поваги і нашої сили хотіли виробити їм приналежне пошановане.

Турецкі реформи.

Остаєсь мені ще заким покину область Всходу, порушити кількома словами справу, котрою амбасадори в Константинополи перед недавним часом дуже основно займали ся, а котра лиш зі взгляду на наставші від тої пори події зійшла тимчасом на другий плян, єсть то справа так званих реформ турецких, котра виринула наслідком наставших в ріжних сторонах османьской держави непокоїв і кровавих борб межи християньским населенєм та викликала живий інтерес у держав европейских. В тім переконаню, що коли б такий стан тревав дальше, був би невтихаючою небезпечностию для мира і що поправа такого стану як зі взгляду гуманітарних так і зі становища істнованя Туреччини єсть конче потрібна, поручили ми нашим репрезентантам в Константинополи взяти під основну розвагу справу потрібних змін в попсованім орґанізмі адміністрацийнім а результат нарад зібрати у форму конкретних проєктів, котрі би мали послужити за основу до дальших перегорів з Портою.

Ту задачу доведено також до кінця а коли з наведених доси причин не можна було приступити до практичного переведеня нашого постановленя, то вже та сама обставина, що звернено поважну увагу кабінетів на сю справу, причинила ся богато до того, щоби успокоїти зі всіх сторін занепокоєне публичне мнїне та й Туреччину в якійсь мірі опамятати. Лиш в інтересі сеї послідної треба би бажати, щоби Є. Вел. султан, котрий підчас послідних переговорів мирових дав неодин доказ умірености і політичної розваги, дав тепер сам ініциятиву до радикальної поправи в державнім механізмі через що ми би були увільнені від прикрої конечности мішати ся у внутрішні справи єго держави. А що направа єсть конечна, тому ніхто не перечить, кому лежить на серци спокійний розвій відносин на Всході а тим самим і удержане мира, і як-раз з тої причини мусить Европа наставати на то, щоби була увільнена від безустанних клопотів, які їй роблять надужитя в оттоманьскій державі.

При тім не може бути бесїди о реформах в західно европейскім значіню того слова, котрі з браку відповідних сил були би неможливі до переведеня, але о заведеню яко-тако людяних відносин, які запоручають безпечність особи і майна, а довести до того лежить вповні в силі султана. Єго становище, єго повага, можуть через то лиш зискати, а лиш безсовістні дорадники могли би відвести єго від такого рішеня.

Забороло мира.

По сїм нагляднім представленю подій які відбули ся в полуднево-всхідній части Европи і по нашім становищи до них, хотів би я побути на хвильку при тих відносинах, які удержуємо з поєдинокими державами. Ледви чи треба ще згадувати, що наші союзні відносини до Німеччини і Італії, як давнійше так і нині, а сподївати ся можна і на довгі літа, творять головну підвалину нашої політики.

Ті відносини спочивають при рівномірнім розділї справ і обовязків поміж союзників, на так здоровій основі, показали ся так знаменитим заборолом мира в найтруднійших часах і відповіли так сьвітло своїй задачі, до якої були призначені, що мусять нині навіть у тих викликувати довірє, що з самого початку дуже їм недовіряли.

Словом, тридержавний союз виробив собі в Европі право горожаньства, а то єго становище скріпити, єсть нашим безупинним змага-

---

24)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Кілько разів згадали маркетанку, она зараз виступала і дійстно наливала, як того жадало ся в пісни, а веселі гуляки не мало були тому раді.

Пісня капітана Лявтона, розуміє ся, сподобала ся дуже всім з виїмкою одного доктора, котрий зараз при першім повтореню стишків скочив обурений і став то сюди то туди бігати по хаті.

Зразу оклики „славно" заглушили всї инші голоси, але опісля дістав ся доктор до слова і не без невдоволеня промовив до капітана:

— Аж дивно стає, капітане Лявтон, що джентельмен і хоробрий офіцир не може знайти собі иншого предмету своєї музи, як отсю аж надто звістну замащену маркетанку Єлисавету Флянаґан. Я би гадав, що богиня свободи повинна би Вас більше одушевляти, а страдане Вашої вітчини могло би бути відповіднійшим тематом для правдивої воякої пісні!

— Го, го! — відозвала ся маркетанка приступаючи до него з кулаком. — А то хто сьміє називати мене замащеною? То Ви, стара фляшко з медицини, то Ви, старий футерале від ножів?

— Тихо! — відозвав ся Денвуді голосом, котрий ледве дав ся почути, але котрого всї зараз послухали. — Вийдіть звідси жінко; докторе Сайтґрівс сідайте собі коло нас і веселїть ся з нами!

— Про мене, співайте дальше — сказав на то лїкар з міною поважної поваги — я можу сказати, майоре Денвуді, що знаю ся на правилах приличности і правах доброго товариства.

Бетті вийшла чим скорше туди, де для неї було місце, бо була призвичаєна не ставити ніякого опору командуючому офіцирови.

— Майор Денвуді зробить нам радість своєю задумчивою піснею! — відозвав ся Лявтон.

Майор зразу якось не хотів а відтак очевидно сумним голосом завів слідуючу пісню:

Хтось може любить пекучий той жар
Від сонця в піденнім краю,
Де палкий вабить красавиці чар,
А серце спокою від него не має.

У мене любе лиш то сьвітло є,
Що кріпить втому і труди,
Що з личка луни миленько бє,
І спокій родить у груди.

Хтось може любить хороший тульпан,
Що гордо цьвітом ся величає;
Коли-ж то лиш з верха краси стан,
Що запаху в собі не має.

Щасливий той, кого любов звела
З невинностю ніжної мімози,
Блаженний той, кому сплела
Вінець із пупінків рожи.

Хоч оплески, які слїдували по сїй пісни, не були такі грімкі, як ті, що дістали ся капітанови, то все-таки було в них більше признаня.

— Коби Ви, пане — відозвав ся доктор, котрий також здорово плескав в долонї, схотїли научити ся сполучати свою палку силу уяви з клясичними студиями, то з Вас став би токи добрий поет!

— Хто критикує, нехай же і сам щось зробить — сказав на то Денвуді усьміхаючись. — Нехай нам доктор Сайтґрівс дасть примір тої школи, котрої він єсть приклонником:

— Доктор буде сьпівати! Клясична студия доктора Сайтґрівса! — понеслись голосом доокола.

Доктор поклонив ся чемно, допив свою склянку, відкашляв на початок і на радість кількох підофіцирів на кінци стола засьпівав відтак глухим голосом і дуже фальшивими тонами слїдуючу пісоньку:

Як стріла любови колись тя зранила,
І ти вже колись від болю зітхнув,
Та собі подумав, що далека мила
Тебе спогадала, бо й ти ї не забув,
Тогди вже знаєш, як серце болить,
Та що лиш любов ще єго іспілить.

— „Гурра!" — крикнув Лявтон; — Сайтґрівс перейшов навіть музи а єго мельодия, видко мішанець соловія з совою!

— Капітане Лявтон! — відозвав ся обиджений доктор. — Инше діло легковажити

нем. В сім змаганю стрічаємо ся з честними і льояльними намірами кабінетів в Римі і Берлинї, котрих такі-ж самі заходи не ослабають нїколи. Що-до Італії, то мав я нагоду переконати ся о тім недавно при нагоді моєї гостини, яку я мав честь зложити на королївскім дворі в Монци, а при котрій я з моєї розмови з тамошними мужами державними міг набрати переконаня о повній згоді в нашім пониманю і трактованю справ полїтичних.

(Дальше буде.)

Вісти полїтичні.

Вчерашне засїдане палати послів було вершком всїх галабурд, на які лиш доси могла здобути ся опозиция і здаєсь перевисшило всякі непокої, які лиш де бували в яких парляментах. Вчера прийшло межи послами більшости і меншости таки до формальної бійки, в котрій бито ся не лиш кулаками, але й ловлено за крісла та ножі. На разї трудно навіть дати докладний спис всїх тих сцен, які діяли ся в палатї послів. Цїла авантура представляє ся коротко так:

На порядок дневний вчерашного засїданя мала прийти справа провізориї угодової. Зараз на початку засїданя поставив пос. Ґрос (з лївиці) ряд внесень жадаючих зміни порядку дневного і домагав ся поіменного голосованя. Межи ним а презид. Абрагамовичем настала з того суперечка, почім палата відкинула внесенє Ґроса, — слїдувало читанє петиций. Посли з опозиції жадали поіменного голосованя над кождою петициєю, а Молодочех Дик поставив внесенє, щоби голосовано відразу над 54 петициями. Опозиция противилась тому доказуючи, що то против реґуляміну. Зачалась суперечка на слова і посли з лївиці обступили президию. За ними зійшли ся і посли з правицї. Президент удїлив голосу пос. Ґросови, а відтак Пфершови, а опісля сказав, що вже нікому голосу не удїлить. Шенерер домагає ся голосу і зачинає ся сварка. Вольф станув на трибунї державній. Другі посли прискакують і хотять его стягнути. Роблять ся крики а президент перериває засїдане і виходить.

По перерві зачинає ся знову сварка, роблять ся крики, а посли Вольф, Шенерер, Штайнер і Кіттль стають на місци президиї. Посли з правицї біжать, щоби їх усунути і зачинає ся бійка на кулаки. Серед страшенного крику валять одні других кулаками. Найлїпше повелось Вольфови і Пфершому. Першого з них вхопив був пос. Шукле і хотів усунути. На то прибігли Молодочехи, повалили его на землю і стали бити, подерто на нїм сурдут. Посли з лївиці стають в его обоpонї. Шенерер ловить за крісло і хоче ним боронити Вольфа; єму виривають крісло. Пос. Пферше добув ніж і вимахує ним. Гаґенгофер вирвав єму ніж з руки, другі вхопили его і повалили на землю. Пос. Феттер (після инших пос. Пастор) вхопив склянку з водою на столї президиї і зливає водою тих, що бють ся. Послови Ґонови провалено голову. Так тревала бійка пів години аж на конець серед страшенного крику закрито засїдане, а президент завізвав послів, щоби єму подали до протоколу імена тих послів, що викликали бійку. Як зачувати, протокол той має бути відступлений прокураториї.

Новинки.

Львів дня 25-го падолиста 1897.

— **Митрополичий Ординарият** оголосив в „Архіяльних Відомостях" таку оповістку; „В справі 50-лїтного ювілею вступленя на престол Найясн. нашого Монарха Франц-Иосифа І. і дарованя свобод або знесеня панщини. На зібраню приготовавчім до Синоду диецезального дня 22 червня с. р., рішили Всч. Отцї взяти провід в торжественнім обході через руский нарід 50-лїтного ювілею вступленя на престол Найясн. нашого Цїсаря і Короля Франц-Иосифа І. і дарованя свободи або знесеня панщини. В тій цїли ухвалили Всч. Отцї, котрі уважали себе яко комітет обширний, вибрати комітет стислійший з 20 сьвящеників о скілько можна львівских з прибранєм кількох із львівских мирян, котрий би справами сих двох ювілейних торжеств заняв ся і в порозуміню з Всч. Духовеньством цїлої Архіепархії до тих торжеств все приготовив і спосіб празнованя опредїлив. В мисль сего рішеня завязав ся комітет під Нашим предсїдательством, до котрого яко члени належать Вир. і Всч. Отцї: Андрей Білецкий, Лев Туркевич, Антін Петрушевич, Алєксандер Бачиньский, Мартин Пакиж, Емилїян Білиньский, Теодор Пюрко, др. Йосиф Делькевич, Теофіль Павликів, др. Йосиф Левицкий, др. Йосиф Комарницкий, др. Йоан Бартошевский, Адольф Василевский, Алексей Тороньский, др. Гавриїл Крижановский, Онуфрий Лепкий, Євгенїй Гузар, Стефан Юрик, Петро Крипякевич, Діонизий Дорожиньский; дальше з мирян Вп. Панове: др. Ісидор Шараневич ц. к. професор унїверситету, Йоан Левицкий ц. к. радник шкільний, др. Стефан Федак адвокат, др. Дамян Савчак посол соймовий і член Видїлу краєвого др. Емилїян Савицкий ц. к. професор ґімн., Сильвестер Гаврищкевич ц. к. радник будівництва при ц. к. Намістництві, Теодор Мариняк ц. к. професор технїки, Андрій Кобільский кравець і Василь Васїка слюсар. По своїм уконституованю будуть вибрані два підкомітети виконавчі: один для обходу 50-лїтного ювилею вступленя на престол Єго Вел. Франца Йосифа І., а другий для обходу дарованя свободи або знесеня панщини. Підставою обрад тих комітетів будуть предложеня Всч. Духовеньства Архіепархияльного. В тій цїли мають Всч. Отцї душпастирі на найблизшім соборчику справи ті взяти під обраду, а Всч. Отцї Настоятелї деканатів предложать мнїня Всч. Духовеньства Митроп. Консисториї, котра заудїлить тиї же дотичному комітетови до розваги і остаточного рішеня. Митроп. Ординарият має повну надію, що Всч. Духовеньство тими так важними справами щиро займе ся і покаже, що Русини не дадуть ся випередити другим народам Австрийскої держави в оказаню своєї вірности, любви і вдячности к Найяснїйшому нашому Монарсї за тї премногї добродїйства, яких дізнали від вітцївскої опіки так Єго як і Єго попередників і предків".

— **Є. Е. п. Намістник** кн. Евст. Сангушко вернув вчера рано з Відня до Львова.

— **Ц. к. Намістництво** надало опорожнену парохію Милик о. Петрови Хилякови греко-кат. пароxови в Блязянції.

— **О. Василь Богонос,** почетний крилошанин з Хоросткова, іменований крилошанином капітули в Станиславові.

— **Читальня „Просьвіти" в Надвірній** купить один вагон кукурудзів старих. Просить о подане цїни і надіслане пробки під адресою: *Видїл читальнї „Просьвіти" в Надвірній.*

— **На загальних зборах товариства „Академічна Громада"**, котрі відбули ся дня 14 п.

клясичну ученість, а инше бути самому легковаженим задля свого власного браку науки!

Тут став хтось голосно пукати до головних дверий будинку і тим зробив конець настаючому крикови. Драґони інстинктовно вхопили за зброю, щоби бути на все готовими.

Аж ось отворили ся двері і грабителї втягнули до хати похатника, котрий аж угинав ся під тягаром своєї коробки.

— Котрий тут капітан Лявтон? — спитав проводир ватаги, розглядаючись трохи здивований доокола.

— То я — сказав капітан коротко.

— Отсе віддаємо у Ваші руки засудженого вже раз зрадника. Дивіть ся, то Герве Бірч, похатник і шпигун!

— Лявтон злякав ся, коли глянув в очи свому старому знакомому, а відтак звернув ся до розбійника і спитав:

— А Ви хто, пане, що так просто з моста відзиваєте ся о своїм ближнїм? — Але вибачте — і він уклонив ся при тім Денвуді'му — ось тут єсть командуючий офіцир і до него би Вам віднести ся!

— Нї — сказав той чоловік з неохотою — я віддаю Вам похатника і від Вас жадаю заплати!

Денвуді виступив з приказуючою міною, а розбійник тогди аж в сам кут запхав ся.

— То Ви Герве Бірч — спитав він похатника.

— Я — відповів похатник гордо.

— І Ви зрадник своєї вітчини — говорив майор дальше зі строгою міною. — А знаєте, що я мав би зовсїм право казати Вас стратити ще сего вечера?

— Бог того не хоче, щоби душа людска так без приготовленя переносила ся на той сьвіт — відповів похатник торжественно.

— Се Ви правду сказали і длятого Ваше житє буде ще кілька годин довше тревати. Але як погана Ваша провина, так і погана буде завтра смерть Ваша!

— Як божа воля!

— Я досить собі часу стратив, заким зловив сего падлюку — відозвав ся розбійник знову виступаючи з кута — і длятого сподїваю ся, що дасте менї поквітоване, щоби я міг на него відобрати собі нагороду — обіцяли виплатити єї золотом.

— Майоре Денвуді — рапортував тепер з'явивший ся офіцир — патруля дала менї якраз знати, що недалеко вчерашного побоєвища спалено якусь хату.

— О, то була лиш хата похатника! — відозвав ся на то розбійник. — Ми не хотїли, щоби він мав де укривати ся і були би єї вже місяць тому назад спалили, але хотїли ужити хату яко лапку на него.

— З Вас, видко, штудерна голова і патріот — сказав капітан Лявтон; — майоре, я піддержую баженя сего пана і прошу о позволенє, щоби єму і его товаришам виплатити нагороду.

— Про мене, зробіть то, а Ви нужденнику лагодьте ся на свою судьбу, якої завтра не уйдете!

— Менї мало що з мого житя — сказав похатник зводячи поволи в гору очи — і не знаю, що привязувало би мене до него.

— Ходіть, гідні сини Америки — сказав Лявтон — ходіть зі мною а дістанете свою заплату!

Розбійники послухали охотно его завізваня і пішли за ним туди, де его войско стояло на кватирах. Лявтон пристанув ще на хвильку та ще раз подивив ся на свого зловленого ворога, заким також вийшов.

— Вас вже раз переслухували і показала ся правда, що Ви занадто небезпечний ворог свободи Америки, як щоби Вам ще довше жити — сказав Денвуді.

— Правда? — повторив похатник і випростував ся.

— А так, правда! Вас обжаловували, що Ви крутили ся около американьскої армії, щоби розвідати єї рухи а відтак зрадити ворогови, через що він би міг шкодити намірам Вашінґтона!

— Чи гадаєте, що Вашінґтон би то також сказав?

— А вжеж-ж, що сказав би і як раз Вашінґтонове почуте справедливости засуджує Вас.

— Нї, нї! — відозвав ся похатник якимсь таким голосом, що Денвуді аж здивував ся; — Вашінґтон висший понад пусті погляди деяких нїби то патріотів. Хиба-ж він не поставив все на одну карту? Хиба-ж не відважив ся зі всїм на один замах? Коли для мене вже готова шибениця, то хиба-ж она і его не чекала? Нї, нї, нї! Вашінґтон нїколи би того не сказав: беріть его на шибеницю!

— А може Ви що маєте, нещасливий чоловіче, що можна би донести найвисшому командантови, а що могло би Вас виратувати від смерти? — спитав майор.

Бірч дрожав — найсильнїйші чувства відозвали ся в нїм — лице поблїдло як у трупа, коли з помежи фалд своєї одежі виймив маленьку цинову пушечку і отворив єї, а тогди показало ся, що в нїй був малий кусень паперу. На сїм документї спочили на хвильку его очи; вже наставив був его Денвуді'му, коли нараз взяв руку назад і відозвав ся:

— Нї, нї! Згине зі мною; знаю услівя моєї служби і не хочу нарушити анї одного, щоби тим окупити моє житє! — Згине зі мною!

— Дайте менї сей папір, може він Вам виробить ласку! — відозвав ся Денвуді, котрий мав надію, що зробить тут важне відкрите в інтересї доброї справи.

— Згине зі мною! — повторив Бірч, а блїде его лице нараз єму почервонїло.

ст. с. м., вибрані до виділу: Володимир Гнатюк, студ. фільос.. голова; Стефан Томашівский, студ. фільос., заст. голови; Петро Рондяк, студ. прав, бібліотекар; Іван Макух, студ. прав, касиєр фонду оборотового; Стефан Шараневич, студ. прав, касиєр фонду запомогового; Гнат Кисіль, студ. прав, контрольор; Володим. Старосольский, студ. прав, секретар; Мих. Галущиньский, студ. фільос.; Йосиф Коциловский, студ. прав; Євген Колодій, студ. прав; Семен Гуменюк, студ. прав і Райгеровский, студ. прав; – на заступників виділових вибрані: Остап Людкевич, студ. фільос.; Мирон Несторович, студ. прав; Гузар і Бережницкий, студ. прав.

— **Присипані землею.** Оногди на ґрунтах Антона Хованця присипала земля чотирох робітників. Два з них погибли на місци, а двох добуто живими, але они потерпіли сильні покаліченя.

— **Затроєна ріка.** На Угорщині затроєна ріка Кереш на просторі від Теледи до Фібін, а то через відходи з фабрики смоли, які спливали до ріки. Всї риби виздихали, а також згинуло много худоби селяньскої. Пошкодовані громади звернули ся до правительства о поміч.

— **З любови** підпалив стодолу повну збіжа, власність вітця своєї любки, саме підчас єї весіля, наймит в селї Куниці коло Ґдова на Мазурах. Шкода не обезпечена, виносить около 1.000 зр. Залюблений палїй признав ся добровільно і тепер сидячи в арештї роздумує над невдячностию своєї любки, що єму кляла ся, а тимчасом за другого вийшла.

— **Чума** ширить ся в індийскім містї Бомбаю і забирає сотки жертв. В шпитали в Паоне лежить 700 недужих; місто опустїло, богатші поутїкали а бідніййших забирає пошесть.

— **Від Буска пишуть:** В часї трох тиждніїв поблагословлено в деканатї бускім дві нові церкви. А то одну муровану дня 31 жовтня в Банюнинї, а другу деревляну в Неслухові на празник сьв. Михайла дня 20 падолиста. Чину благословеня довершив при помочи кондеканальних сьвящеників і серед великого здвигу народу (до 3000) і процесий Впр. о. шамбелян і декан Григорий Словицкий з Козлова. Красноріччиву проповідь в Банюнинї виголосив о. Сидір Зельский з Милятина, а в Неслухові о. Теодор Білевич з Вирова. Церкви з трема копулами. Плян церкви в Неслухові виготовив архітект п. Василь Нагірний. Церков в Банюнинї станула заходами пароха о. Кмицикевича і парохіян, а в Неслухові заходами пароха о. Сологуба, котрий через чотирнайцять лїт душпастирства придбав до скарбони церковної 4000 зр. і парохіян. В Неслухові треба піднести ще заслуги патрона ґр. Тадея Дідушицкого і его супруги, людий загально люблених всїми селянами в околици. Они не тілько справили на церков хрести золочені в огни, але ще й в материялї будівлянім видали богато більше по-над свій обовязок і жертвували свої труди коло будови.

— **Ще про огонь в Льондонї.** В пятницю о 1-ій годинї з полудня вибух — як ми вже оногди доносили — величезний огонь в однїй з найбільше торговельних частий Льондона коло головного почтового уряду, і до години 9-ої вечером, т. є. до хвилї, коли удалось его зльокалїзувати, знищив сто кількадесять домів зі склепами і маґазинами. Улички в згаданій части міста дуже вузонькі, тож огонь перекидав ся з одного ряду домів на дригий, каминицї розсипувались, дахи і внутрішнє урядженє горіли скоро, огонь обіймав усе від долини до гори. Пожар зльокалїзовано тим, що знищено цїлий ряд камениць на просторі кільканайцяти акрів. Коли порішено збурити більше камениць, десятки тисяч рук кинулось до роботи і в трех чвертях години здемольовано тілько камениць, що в них можна би помістити неодно галицке місто. Пожар перервано, але згарища горіли ще другого дня, хоч працювали при гашеню всї сторожи огневі і всї сикавки Льондона. Шкоду обчисляють на пять мілїонів фунтів штерлїнґів (50 мілїонів ґульденів), а що все було обезпечене, то анґлійскі товариства обезпечень будуть мати велику страту. В спаленій части міста містили ся самі маґазини, склади і склепи; чиншових мешкань не було там, то і обійшло ся в часї огню без жертв людских. Найбільше потерпіли великі маґазини пер струсових, скляних пацьорків, шовкових материй, паперів, черевиків, і ґалянтерийних товарів. З публичних будівель згоріла церков Saint Giles; вежа єї завалила ся, а величезний дзвін упав і розтопив ся в калюжу металю. Також ушкоджена сильно церков Crippelegate, та сама, де похоронено Мільтона і де вінчав ся Кромвель. Сїти телеґрафічні і телефонїчні в окрузї пожару понищені. Тисячі робітників, а найбільше дївчат робітниць остало ся без хлїба. Від року 1666, коли то згорів Льондон до тла, такого пожару Анґлїя не памятає.

— Зловіть зрадника! — відозвав ся майор — і відберіть єму той тайний папір.

Приказ виконано в тій хвили, але похатник був ще скорший, бо в однїй хвили проликнув папір.

Офіцири здивовані подивили ся по собі, а лїкар відозвав ся зараз.

— Держіть его добре, дам єму лїку на блювоту.

— Пустїть его — сказав Денвуді. — Хоч его злочин великий, то й кара за него не буде мала!

— Ведїть мене! — відозвав ся похатник скидаючи з себе свою коробку та пустив ся з дивною повагою до дверий.

— Куди? — спитав Денвуді здивований.

— На шибеницю!

— Нї — відповів майор, котрому стало самому лячно від его обовязку. — Мій обовязок, що правда, наказує менї казати Вас стратити, але не так поспішно. Маєте час аж до завтра, до девятої години рано приготовити ся на Вашу страшну судьбу.

Денвуді шепнув відтак дальші свої прикази якомусь офіцирови до уха і дав знак похатникови, щоби ішов за ним.

Тим приказом викликана перерва зробила конець веселій забаві і офіцири порозходили ся на свої кватири.

За хвильку опісля не було вже нїчого чути, лиш тяжкі кроки вартового, що ходив то сюди то туди по замерзлій земли перед готелем Фляnaґан.

Глава сїмнайцята.

Офіцир, котрому Денвуді віддав похатника, передав свого арештанта вахмайстрови. Алькоголевий напиток капітана Вартона зробив свій вплив на молодого поручника, все довкола него як би танцювало і напоминало, що пора положити ся спати.

Давши строгий приказ вахмайстрови, щоби як найстараннїйше стеріг арештанта Герве'го Бірча, завинув ся молодий мужчина в свій плащ, витягнув ся на лавцї коло огню і заснув незадовго.

До позадної стїни будинку була прибудована довга шопа, на котрої однім кінци був зроблений малий відділ на комору. В сих безправних часах було тут, що правда, мало запасів видко, а Єлисавети Фляnaґан бистре око вишукало тут собі кутик для своєї власної особи на спанє. Сюди позношено також пакунки корпуса і всї ті скарби спочивали під оком вартового, котрий поза головною кватирою ходив то сюди то туди.

Другий вояк, уставлений недалеко дому, щоби стеріг офіцирскі конї, міг стїну комори з надвору мати на оцї, а що в нїй не було анї вікна, анї нїякого иншого виходу крім дверий, то вахмайстер уважав се місце за найлїпше, шоби тут примістити свого арештанта аж до хвилї его страченя.

Вахмайстра Голїстера спонукували до того всїлякі обставини, а особливо неприсутність маркетанки, котра в сїй хвили лежала коло огню в кухни і їй снило ся, що ворог напав єї корпус, при чім їй здавало ся, що Віржінції трублять, хоч то она сама лиш носом так свистала.

До того прилучив ся ще й свого рода погляд, який наш ветеран мав на житє і смерть, а що зробило звістним в цїлім корпусї яко чоловіка примірної побожности.

Єму було вже значно висше пятьдесять лїт а половину житя переслужив у войску. Часті случаї смерти, котрих сьвідком він мусїв бути, зробили на него зовсїм инше враженє, як звичайно роблять такі сцени; він став ся через то найстаточнїйшим і заслугуючим на найбільше довірє вояком в своїм корпусї.

(Дальше буде.)

Штука, наука і лїтература.

— **Наша Монархія** (Unsere Monarchie). Австрийскі краї коронні в часї 50-лїтного ювілею пановaня Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа. Видає Юлїй Лавренчич. Наклад: Юрий Шелїньский ц. к. унїверситетский книгар. Цїле дїло 24 зошитів по 1 коронї. — Сего красного патриотичного дїла появили ся сими днями 9 і 10 зошит. Девятий зошит представляє величавий край альпейский К а р и н т и ю в сьвітлодрукових образах і знаменитим текстом побіч них, а тим розпочинає ряд зошитів з пречудними околицями з альпейских країв коронних. Серия образів сего зошиту розпочинає ся прекрасним повним видом каринтийскої столиції Цельоваца і подрібними образами із симпатичного сего міста столичного. Відтак слїдують дійстно майстерскі репродукциї і оригінальні знимки Алойзия Бера, а іменно: люба околиця островів і озера Марія-Верт, живописні розвалини Ґаєрсберґ, Петерсберґ, місто і замок Фрізах, замок Гохостервіц, Віллях з величавими горами в глубинї, озера Факер, Осиях, Верт, Райбль і Мільштедт; Вольфсберґ перла долини Ляванти, Тарвіс і горішний Тарвіс з величавими гірскими сцeнериями, хороше Ґмінд, імпозантний водоспад Мельник, а наконець повний вид села Гайліґенблют з Ґросґльокнером, котрий в цїлій своїй велачавости споглядає на тихе гірске сїльце. Тексти до образів походять з під знаменитого пера каринтийского писателя І. Ґічталера у Вілляху. З них віє повним чаром незрівнаних краєвидів і они богаті в історичні і топоґрафічні дати.

Господарство, промисл і торговля.

— **Дирекция ц. к. зелїзниць державних** у Львові подає до відомости: З днем отвореня руху на вузкошляховій зелїзници Лупків-Тисна отвирає ся на шляху Мезелябор-Перемишль, поміж стациями Лупків і Команьча, перестанок Новий-Лупків для руху особового і пакункового.

На сїм перестанку задержувати ся будуть по однїй минутї поїзди особові ч. 2015 і 2016, в наслїдок чого з днем отвореня сего перестанку змінить ся розклад їзди висше згаданих поїздів поміж Лупковом а Мокрим. Продаж білетів і експедиция пакунків буде ся відбувати в перестанку.

Телеґрами.

Букарешт 25 падолиста. Сеї ночи дало ся тут почути два рази сильне землетрясенє. Шкоди нема нїякої.

Катеринослав 25 падолиста. На стациї Шарівка наїхав поїзд особовий на товаровий, при чім розбило ся кілька возів особових; в наслїдок того чотири особи покалїчили ся тяжко а два урядники почтові легко.

Надіслане.

Яко добру і певну льокацию

поручаємо:

$4^{1}/_{2}$ прц. листи гіпотечні,
4 прц. листи гіпотечні коронові,
5 прц. листи гіпот. преміовані,
4 прц. листи тов. кредит. земск.,
$4^{1}/_{2}$ прц. листи банку краєвого,
5 прц. облїґациї банку краєвого,
4 прц. позичку краєву,
4 прц. облїґациї пропінацийні,
і всїлякі ренти державні.

Папери ті продаємо і купуємо по найдокладнїйшім дневнім курсї.

Контора виміни

ц. к. упр. галиц. акц. Банку гіпотечного

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові
улиця Кароля Людвика число 9, приймає
абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм.— Збірники на воду. — Комплетні уряджена купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і дїл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.